

שאלה זו תעמוד לנגד עיני הקוראים

ל הדסה מאר, הגורם לסנסציה בצמרת

„זהו סתם עליית-שווא“ זעקתי בלבי, הוא הוכיח לי דווקא שליטה נאה בעצמי. מו. שליטה והתחשבות והבנה. אך לא אמרתי זאת בקול. גד עשוי לומר שעצם העובדה שהוא מגיע למצב בו עליו לשלוט בעצמו היא אות מבשר-ירע.

הוא מחליף נשים כמו שהוא מחליף את מכנסיו, המשיך גד, אך זה לא היה איכפת לי כלל עד הבוקר הזה. רק היום התחלתי לחוש את הסכנה שבדבר. ואל שתכחי כי לא כל הנשים שלו הן רווקות, אדרבא! רובן נשואות לחבריו-בעבודה זו! קה! האם גם אותך הוא רוצה להפוך לאחת מהן?

הגרי, שבכערב הראשון בו פגשה את מתי אמרה לעצמה „עם הגבר הזה אני אשכב פעם!“ רק שאלה את בעלה בהזדמנות זו אם מתי בוחר, לפחות, את הגחמדות והיפות ביותר מנשות חבריו.

„אם את רוצה דווקא לדעת“, הוסיף, „הרי אין הוא בוחר בקפידה רבה. הוא לוקח מכל הכא ליד, חוץ מבעלות-מום, אולי רק אחרי שניסה אותן פעם אחת, הוא מתחיל למיין אותן, מי שמוצאת חן בעיניו זוכה לביקור נוסף, או לכמה ביקורים נוספים בדירתו. מי שאינה נראית לו יפה, דקה ומושכת ומדי — הוא מסיע אותה בחזרה לביתה ויותר אין היא רואה אותו. מובן שגם הסובות ביותר אינן מחזיקות מעמד זמן רב. וכי מה יעשה בהן?“

קינאתו וחששותיו של גד מתגברים בי התמדה, בתוספת תסבוכת של ניתוח כלי-יית ושל אכזבה בעבודה. כאשר שידל מתי

תליתי בו מבט של הערצה, הנה, יושב פה לידי גברי-גברים, שאצבעותיו המצולצלות ורגלו הפגועה הן עדות נאמנה למיבצי-עיס נועזים. השעתי ידי לאחור והסתכלתי באש המהבהבת ובאצבעות רגלי המפשירות בקומה.

מתי ישב ונקשה קמעה, פניו סמוקים והיבעתו מתוחה קצת, אולי מהתרגשות ואולי מן האש. ציפיתי במתיחות לדברים שישי-מיע, לתנועה כלשהי מצדו, אך אלה לא באו. חששתי שמא עלי ללכת כבר, ואספתי רגלי כדי לקום ממקומי כאשר לפתע, בי-נמרץ, תפס אותי מתי והקיפני ברועותיו. הוא הצמיד את שפתיו בכוח אל שפתי, ואחר אל צווארי וסערי, וידיו החליקו בי רסס מגבי לחזי ולמותני.

מרוב תדהמה לא תפסתי תחילה את המתרחש, ואחרי-כך אימצתי את כל כוחותי כדי להיחלץ מדרעותני, גלא שחיו אלה מאמציי

אור

את גד להתפטר מהצבא ולעבור לעבוד כי חברת המים, הבטיח לו העלאה בדרגה כ-תום שנה. והנה, לא זו בלבד שעתה הוא מסרב להעלותו בדרגה, אלא שהוא משפיע עליו לעבור את הניתוח מים ספורים לפני פרוץ מיבצע סיני. גד משוכנע כי מתי ידע על המיצע המתקרב, ריחקו בכית-החולים שעה שהוא עצמו צעד אל מיבצעי הנועזים

נקמה?

שואא. הוא השכיבני לרוחבה של המיטה וי-גחן עלי בכל כובד גופו, מהנשם בכבודות. בזריזות של חתולה ניצלתי שניה של רוגע והצלחתי להחליק מתחתיו ולקום על רגלי.

היטבתי את בגדי שהתקמטו ואמרתי לו, כשאני מתאמצת לשאת לקולי נעימה רגועה, כי אני חושבת שמוטב שאחזור לעכשיו לי-דירת. מתי קם גם הוא על רגליו, צעד לקראתי, ואמר בקול מאופק: „אם את דוחה רוצה ללכת, אז הכי רגע, אלונך עד הדלת.“

קול סמוי שבי לחש לי שלא להאמין לו. כל הופעתו היתה מגורה כליכך, פרועה וזלוהסת כליכך, עד כי לא האמנתי שיהיה מוכן לוותר בקלות שכזו על צידו. אותו קול סמוי האיץ בי לשאת רגלי ולברוח, בלי לחכות למיבחן נוסף. אך בטרם היה סיפק בידי לרכוס את כפתורי אפודתי — התקרב אלי, ובאחת הרימני ונשאני בדרועו-תיו כמו הייתי ארנבת מבוהלת ומפרפרת. הוא חצה את החדר והשכיבני על מיטתו — הפעם לארכה — בהחלטיות, בהרגשת ניצי-חזן על שהצליח להשלותני. כהרף-עין הרי-גשתי על גופי את גופו ונשימתו בכל כבדס.

ואל כותרות העיתונים, כמפקד יחידת-הנדסה. גד עוזב את הציר, עוכר עם אשתו לי-קיבוץ, קיבוץ, עוזב את הקיבוץ ומנסה שוב למ-צוא מנוחה בעיר. לסוא. המתחיות בין הזוג גוברת, ולא רק על רקע קינאה ואי-התאמה נפשית. הני גם אינה סובלת את קנאותו המרכסיסית-סאטאליניסית של בעלה, המני-סה לכבוש אותה רעיונית.

לבסוף היא מחליטה ללמוד באוניברסיטה בירושלים, וחברת המים רוכשת עבורם דירה. גד עובד משך כל השבוע בצפון, מכ-קר את הגר ונכנס בסופי-שבוע בירושלים. הכל מוכן, מבחינה סכנית, להתערבותה הי-פעילה של הגלץ השלישית במשולש מה-עוד, שמסתבר לפתע כי למתי יניב, מנהל החברה, יש דירה באותו בית ירושלמי בו-גרה הגר.

***

האונס

מלירט התמימי-למדי בין הגר לי-בין מתי, שהתפתח לאיסו משך שנתיים-שלוש, מגיע לנקודת-שיא בפתאומיות גסה:

את החדר האירו רק מנורת-השולחן, הי-עשויה קרן-צבי והתנור המהבהב. השתוקקתי כליכך להשקיע עצמי בדרועותיו, לטבוע בי-תוכן, עד שלא יכולתי להסתיר את תשוקי-תי. הבעתי-פני ומבטי-עיני אמרו הכל.

פניו של מתי היו סמוקים ונחיריו רטטו. הוא כיבה את האור, הרימני בדרועותיו וי-השכיבני לאס ובעדינות במיטתו. בקוצר-רוח גובר והולך החל לפשוט מעלי את-בגדי. לא, לא את כולס. רק את ההכרחיים ביותר...

אני נהמתי כחתולה, כחית-בר, נצמדתי אל גופו ברעבתנות, ובלבי חשבתי כי עלי להיצמד לא רק לגופו כי אס גם לנשמתו. אומנם, דמו גועש, נשימתו כבדה וגופו רוטט; אך הנה, עד מעט קט, כשוך הסערה, שוב לא אהיה קיימת לגבוי, לפחות כמה ימים, עד אשר שוב יתערור בו החשק לשכב עמי... וחזור חלילה. האומנם כך יהיו פני הדברים? לא אחת כמוני תסכים לכך.

התפנקתי תחתיו, ליטפתי את גבו הרחב, החלקתי בידי מתחת לחולצתו, מתחת לי-גופייתו, וכשהשתולל מרוב תענוג לחשתי באזנו: „טוב כליכך להיות אתך!...“

הוא לא ענה. רק ליטף בפראות את שערי ונשך בחזקה את אוזני, ועוד שתי שניות של שיא — והוא שוכב רגוע, מתנשם ומתי-נשף עדיין, אך אבריו רפויים, נינוחים...

משנרגע לגמרי, קם מעלי קמנו שינוי. התלבשנו בשקט, למשך שניה, שניה אחת בלבד, הרכנתי את ראשי על כתפו, אך מיז הרמתיו, הוא לא נסה כלל לחיבוקים שלאחר-מעשה... עדיין לא.

(המשך בעמוד 22)

לא אצליח להיחלץ ממנו הפעם. לאורו העמום של התנור חשתי את תנועות ידיו הרוטטות ונאקותיו שעה שנתקל בקשיים בהסרת „המכשולים“ שבדרכו עד אשר כבש אותי סופית. החצאית שלבשתי היתה צרה מדי, וחגורת-הגריבים לא נפתחה בנקל, וי-אילו אני הקשיתי עליו בתנועותי המנוגדות ובקריאותי הנואשות שניח לי ושיעזבני לנפשי.

המשבר הריגעי, שבא עקב אי-אמוני בי-עצמי, בא ברגע בו הצליח סופי-סוף לחזור אל תוכי, כי באותה שניה, בה הוסרו כל המחיצות בינינו, כמעט וצעקתי במעמקי לבי שלעולם, לעולם, לא ייגמר הרגע הזה, ומי יתן ויימשך לנצח...

אלא שרגע זה, כמדומה, היה הקצר בי-יותר בתולדות הזמן. היה זה רגע שארץ לא יותר מעשר שניות. ואחרי עשר השניות של אי-בד-החוששים, באו עשר השניות של ההירגעות, ואחריהן, מיד אחריהן, השתרעה לפני מציאות אפורה ומכוערת.

הוא קם מעלי בחיזן של נצחון ושל סי-פוק, והתחיל לרכוס את כפתורי מכנסיו. לא הוכחתי על מעשהו. לא גינתינו ולא הספ-תי לו מוסר. התקנתי את הבגדים שהוסרו ממל גופי, בתנועות של חתולה מתמתחת, ושאלתי, ספק רצינית ספק אירונית: „אז מה, בא הזאב על סיפוקו בזילית הכבשה הקטנה הזאת, שהצליח לצוד בעורמה?“

***

„התפנקתי תחתיו...“

מציאות לא נשארה מכוערת לזמן-ארוך. אחרי האונס באה ההתמסרות מרצון: